

Kitab Daniel - Nomer Opat Puluh Tujuh

Ngungkab Doktrin-Doktrin Nu Nyosatkeun: Analisis Kritis ngeunaan Daniel 8 jeung Tangtangan kana Teologi Adventis

Jeff Pippenger

2024-01-11

Nalika tanduk leutik Roma digambarkeun dina ayat salapan nepi ka dua welas tina Daniel pasal dalapan, éta mangrupikeun lambang anu rusak, sabab éta mangrupa lambang transvestitisme, saurang nu maké pakéan lawan jinis nu ngalanglang antara lalaki jeung awéwé. Ieu saluyu jeung pamahaman Millerite yén Roma digambarkeun ku dua fase, fase kahiji nyaéta kapamaréntahan nagara Roma jeung fase kadua nyaéta kapamaréntahan garéja Roma, tapi dina osilasi géndér dina ayat-ayat éta, tanduk leutik téh kaluar tina runtuyan sajarah jeung nubuat (rusak). Tapi unggal tina opat ayat éta ngagambarkeun sajarah anu pakait langsung boh jeung kapamaréntahan nagara Roma boh jeung kapamaréntahan garéja Roma. Roma kapir nganiaya sakumna jalma anu nolak kakawasaan kaisarna, tapi panyiksa ti Roma kapausan (awéwé) dina ayat sapuluh sacara husus diarahkeun ka sawarga.

Dina pamahaman kaum Millerite yén Roma téh karajaan kaopat jeung nu pamungkas, ayana osilasi ti nagara ka garéja tuluy ka nagara deui tuluy ka garéja deui moal jadi perkara anu matak dipaliré. Maranéhna geus ningali campuran beusi jeung taneuh liat dina suku-suku patung dina Daniel pasal dua, sarta saukur ngartos éta minangka dua fase Roma, kalayan henteu hariwang pikeun netepkeun runtuyan sajarah anu tangtu ngeunaan karajaan kaopat jeung kalima. Kitu deui pamahaman maranéhna ngeunaan pasal tujuh, di mana tanduk anu nyarita hal-hal gedé ngalawan Nu Maha Luhur, geus nyabut tilu tanduk tina sapuluh tanduk asalna tina sato galak Roma. Sanajan Miller enya-nya ngakuan osilasi gender dina ayat salapan nepi ka dua welas, éta moal penting pikeun pamahamanana yén karajaan kaopat téh Roma. Dina pamahaman Millerite, karajaan kaopat réngsé dina taun 1798, sarta kajadian nubuat salajengna nyaéta Kadatangan Kadua Kristus.

Taranduk anu sipatna bikang nandakeun éta awéwé anu ngalakukeun jina rohani jeung taranduk anu sipatna jalu, sarta digambarkeun dina ayat sapuluh jeung dua belas.

Lajeng eta jadi beuki ageng, nepi ka kaom sawarga; sarta sawatara ti eta kaom jeung ti bentang-bentang dialungkeunana ka bumi, tuluy diinjak-injak. Daniel 8:10.

Panganiayaan ti kakawasaan kapapaan diarahkeun ngalawan Kakristenan (pasukan sawarga), sarta dina ayat dua welas, Roma kapapaan (awéwé), nampa kakawasaan pikeun ngalaksanakeun padamelan rajapati-na ngaliwatan palanggaran ku cara ngazinah jeung raja-raja Éropa.

Sarta pasukan dipasrahkeun ka anjeunna pikeun ngalawan kurban sapopoé ku sabab palanggaran, sarta éta ngalemparkeun bebeneran ka taneuh; sarta éta ngalakonan kitu, tuluy hasil. Daniel 8:12.

“Pasukan” dina ayat éta ngagambarkeun kakawasaan militér anu dipasrahkeun ka kapausan “ngalawan anu sapopoé.” Kecap “ngalawan” hartina “ti.” Ti raja-raja kafir Éropa (Roma kafir), anu diwakilan ku “anu sapopoé,” rojongan militér (hiji pasukan) dipasrahkeun ka kapausan “ku sabab palanggaran.” Gabungan garéja jeung nagara, kalayan garéja nu ngadalikeun hubungan éta, nyaéta “palanggaran.” Anggur tina palanggaran éta nyaéta getih urang Kristen. Sanggeus kapausan ngawasa pasukan-pasukan Roma kafir, Roma kapausan (“éta”) “ngalungsurkeun bebeneran ka taneuh; sarta éta ngalaksanakeunana, jeung hasil.”

Dina Daniel pasalABELAS, ayat tilu puluh hiji, pasrahna bala ka Roma papal ogé digambarkeun:

Jeung pasukan-pasukan bakal nangtung di pihakna, sarta maranéhna bakal ngotoran tempat suci anu jadi benteng kakuatan, sarta bakal nyabut kurban sapopoé, sarta maranéhna bakal masang kajahatan keji anu nyababkeun karuksakan. Daniel 11:31.

Ayat éta keur nandakeun parobahan sajarah ti Roma kapir ka Roma kapapaan. Dina ayat éta, “panangan-panangan” téh nyaéta para raja Éropa anu mimiti nangtung ngabéla kapapaan, dimimitian ku Clovis, raja urang Franka (Perancis), dina taun 496. “Panangan-panangan” éta ogé najiskeun “Bait Kasucian kakuatan” (kota Roma), ngaliwatan peperangan anu terus-terusan ti abad kaopat teras nepi ka taun 538. “Panangan-panangan” éta ogé nyingkirkeun lalawanan kapir kana naékna kakawasaan kapapaan, sarta dina taun 508, lalawanan kapir geus réngsé.

Kecap anu ditarjamahkeun jadi “nyabut,” nyaéta kecap Ibrani “sur” sarta hartina “ngaleungitkeun”. “Leungeun-leungeun” nempatkeun “kajijikeun anu matak nyieun taringgul” (kapapaan), dina tahta bumi dina taun 538. Nalika Daniel pasal dalapan, ayat dua belas netelakeun yén “sapasukan” dipasrahkeun ka tanduk leutik awéwé, éta saluyu jeung kasaksian ayat tilu puluh hiji dina pasalABELAS. Kitab Wahyu ogé méré kasaksian kana bebeneran anu sarua dina pasal tilu welas.

Jeung sato galak anu ku abdi katingali téh sarupa jeung macan tutul, suku-sukuna kawas suku biruang, jeung sungutna kawas sungut singa; sarta naga mikeun ka anjeunna kakawasaanana, tahta-na, jeung kawenangan anu gedé. Wahyu 13:2.

Sadérék White sacara langsung ngaidéntifikasi yén sato galak dina ayat kadua téh nyaéta kapapaan, sarta yén naga dina éta ayat téh nyaéta Roma kapir. Roma kapir masrahkeun tilu hal ka kapapaan; “kawasana, jeung tahta-na, jeung kakawasaan anu gedé.”

Kakuatan militér dipasrahkeun ku Roma kafir dimimitian ku Clovis dina taun 496. “Tahta” pikeun maréntah ti dinya dipasrahkeun ka kapapaan dina taun 330, nalika Kaisar Konstantinus mindahkeun ibu kotana ka Konstantinopel, bari ninggalkeun urut kota ibu kotana, nyaéta Roma, dina pangawasan garéja papal. Dina taun 533, Kaisar Yustinianus netepkeun yén paus téh kapala garéja jeung nu ngabenerkeun jalma-jalma sesat, sahingga masrahkeun “kakawasaanana nu agung” ka paus di Roma. Ayat ka-dua welas tina Daniel pasal dalapan nandakeun waktu nalika hiji “pasukan” dipasrahkeun, sarta éta bebeneran nubuat diteguhkeun ku loba saksi. Ti mimiti titik waktu éta (dimimitian dina taun 496), kapapaan “makmur.”

Eta baris terus “praktek” jeung “hasil” nepi ka ahir murka ka karajaan Israil beulah kalér réngsé dina taun 1798, sarta kapausan narima tatu na anu matak maot.

Jeung raja éta bakal ngalampahkeun nurutkeun kahayangna sorangan; sarta anjeunna bakal ngangkat dirina, jeung ngagedékeun dirina saluhureun unggal allah, sarta bakal ngucapkeun hal-hal anu matak heran ngalawan Allahna sagala allah, sarta bakal hasil nepi ka amarah éta réngsé dilaksanakeun; sabab naon anu geus ditangtukeun éta bakal kajadian. Daniel 11:36.

Ayat salapan dina pasal dalapan ngajelaskeun Rum anu maskulin (Rum kapid), sarta ngagambarkeun prosés panaklukan tilu-léngkah anu dihontal ku Rum kapid, anu janten perlambang tina tilu wewengkon géografis anu kudu ditaklukkeun supaya Rum kapausan ditegakkan dina tahta bumi, sakumaha diwakilan ku tilu tanduk anu dicabut dina pasal tujuh. Dua panaklukan tilu-léngkah éta, boh ku Rum kapid boh ku Rum kapausan, ngagambarkeun tilu halangan géografis Rum modéren, dina ayat opat puluh nepi ka opat puluh tilu tina Daniel sabelas. Saterusna dina pasal dalapan, ayat sabelas, tanduk leutik anu maskulin (Rum kapid) deuih diwakilan. Dina éta ayat, logika anu disucikeun téh kacida pageuhna, nepi ka jalma-jalma anu pinuh ku cemooh anu maréntah Yerusalem kapaksa ngenalkeun sababaraha kabohongan téologis pikeun ngadegkeun pondasi palsu maranéhna.

Malah, manéhna ngagedékeun dirina nepi ka Pangeran pasukan, sarta ku manéhna kurban sapopoé dicabut, jeung tempat tempat suci-Na diruntuhkeun. Daniel 8:11.

Nalika urang mimiti ngabahas koin jeung permata palsu anu geus diasupkeun kana Adventisme ti saprak 1863, kedah dicatet yén aya dua widang utama kaparigelan téologis anu disangka ku Adventisme jadi kaunggulanana, anu dijadikeun dasar pikeun ngajaga doktrin-doktrin Protestantisme nu murtad jeung Katolik. Pangakuan anu dijieun ku para teolog modéren Adventisme nyaéta yén maranéhna boh ahli dina sajarah Alkitab, boh ahli dina basa-basa Alkitab. Penerapan maranéhna kana ayat éta nembongkeun yén firman nubuat geus jadi siga kitab anu disegel pikeun maranéhna, sarta ogé nembongkeun yén pangakuan maranéhna minangka ahli dina basa-basa Alkitab téh saukur mangrupa wujud modéren tina Farisiisme.

Kahiji nyaéta teu dipaliréna osilasi género pikeun tanduk leutik dina ayat salapan nepi ka dua belas. Lamun maranéhna saenyana ahli dina basa Ibrani, maranéhna moal mungkir, atawa ngurangan kanyataanana, yén Daniel kalayan dihaja migunakeun osilasi género dina ayat-ayat éta. Tanduk leutik téh dilambangkeun dina duanana género, sarta éta género silih gentos maju-mundur sapanjang ayat-ayat éta. Para teolog nyoba nutupan kanyataan ieu ku omong kosong jeung koin palsu, sabab éta écés nunjukkeun yén ayat sabelas téh nujul kana Roma pagan, lain Roma kapausan. Tangtu baé maranéhna keukeuh yén tanduk leutik dina ayat sabelas téh paus, padahal sabenerna éta téh Roma pagan.

Sakali geus diaku yén dua tina opat ayat ngeunaan tanduk leutik téh maskulin sarta dua deui féminin, mangka jadi basajan pikeun ngalebetkeun bebeneran Alkitabiah yén awéwé dina nubuat Alkitab ngalambangkeun hiji garéja, sedengkeun lalaki ngalambangkeun hiji nagara. Ku nyaho ieu, sakumna anu daék ningali bisa ngartos yén tanduk leutik dina ayat sabelas téh nyaéta Roma maskulin (Roma pagan), lain Roma féminin (Roma papal).

Ayat éta ku kituna kaharti ngajar yén Roma kapid (anjeunna) ngagedékeun dirina nepi ka ngalawan Pangéran bala tentara, sakumaha anu dilakukeun ku Roma kapid nalika nempatkeun Pangéran bala

tentara dina salib Kalvari. Henteu ngan Roma kapir ngagedékeun dirina ngalawan Kristus dina salib, ayat éta neraskeun ku nyebutkeun yén ku anjeunna (Roma kapir) “kurban sapopoé dicabut.”

Dina kitab Daniel aya dua kecap Ibrani anu duanana ditarjamahkeun jadi “nyandak jauh”. Kecap-kecap éta nyaéta “sur” jeung “rum”. Duanana kecap dipaké dina palayanan tempat suci. “Sur” hartina nyabut atawa miceun, jeung nalika lebu tina altar di tempat suci dipiceun, kecap anu dipaké pikeun nerangkeun miceunna lebu éta nyaéta “sur”. Kecap “rum” hartina ngangkat jeung ngamulyakeun, jeung nalika imam di tempat suci kudu ngangkat hiji kurban ayun, manéhna kudu “rum” (ngangkat) kurban éta. Dina ayat sabelas, Roma kapir (“anu sapopoé”) bakal “rum” (nyandak jauh) kakapiran ku cara ngangkat jeung ngamulyakeun agama kakapiran.

Roma kapir bakal ngangkat sarta ngamulyakeun agama kapir. Para teolog Advent anu ngaku ahli dina basa-basa Alkitab milih ngartikeun unggal kamunculan ungkara “take away” dina kitab Daniel minangka “remove”. Maranéhna gagal ngakuan katangtuan jeung katepatan anu has dina tulisan Daniel, ku kituna maranéhna nempatkeun dirina leuwih luhur ti batan nabi Daniel.

Para ahli teologi anu ngaku ngartos kana basa-basa Alkitab ngedalkeun alesan-alasan pikeun ngabenerkeun naha Daniel dimaksudkeun nyarita hal anu sarua, nalika anjeunna ngagunakeun dua kecap anu béda. Maranéhna nyusun ulikan kecap anu panjang jeung matak nyapekeun pikeun ngadukung klaim-klaim palsu maranéhna. Para ahli teologi anu ngaku ngartos sajarah Alkitab ngabantah yén panerapan anu palsu éta dumasar kana pangakuan yén dina mangsa-mangsa sajarah anu béda, kecap anu sarua bisa waé ngandung harti anu béda, ku kituna nalika Daniel ngagunakeun dua kecap anu béda, ngan saurang ahli sajarah baé anu bisa nangtukeun naon sabenerna anu dimaksud ku Daniel. Penting pikeun ngaidentifikasi ieu dua métode palsu, sabab métode-métode ieu remen dipaké ku para ahli teologi anu narékahan nyumput tina métodologi “line upon line.”

Enya, manéhna ngagedékeun dirina nepi ka ngalawan ka Pangéran ti pasukan langit, sarta ku anjeunna kurban sapopoé dileungitkeun, jeung tempat tempat suci-Na dirubuhkeun. Daniel 8:11.

Kecap anu ditarjamahkeun minangka “dicabut” dina ayat éta hartina “diangkat jeung dimulyakeun”. Éta henteu hartina miceun. Kanyataan ieu nimbulkeun kabingungan jeung kontradiksi pikeun para teolog Advent, sabab premis-premis maranéhna henteu tahan lamun diuji ku panalungtikan basajan kana ayat éta, nalika harti sabenerna tina kecap anu dipaké ku Daniel diterapkeun kana ayat éta. Maranéhna ngabantah yén tanduk leutik dina ayat éta téh Roma kapausan, ku kituna ayat éta bakal kabaca yén “ku anjeunna” (Roma kapausan) “anu sapopoe téh diangkat.”

Tangtu maranéhna henteu aya masalah pikeun ngasupkeun kecap tambahan anu ku Sister White dinyatakeun sacara langsung minangka hal anu ditambahkeun ku hikmah manusa sarta henteu lumaku kana éta téks.

“Tuluy kuring ningali patalina jeung ‘sapopoe’ (Daniel 8:12), yén kecap ‘kurban’ téh ditambahan ku hikmat manusa, sarta henteu kaasup kana téks, jeung yén Gusti masihan pamadegan anu leres ngeunaan éta ka jalma-jalma anu nyuarakeun ceurik jam pangadilan.”

Early Writings, 74.

Aranjeunna nangtukeun “anu sapopoé” minangka palayanan Kristus di Bait Suci, ku kituna “kurban sapopoé” ngadukung pamadegan yén “anu sapopoé” téh nyaéta karya pangurbanan Kristus di Bait Suci sawarga. Tapi ilham netelakeun yén kecap “kurban” “teu kaasup kana éta téks”.

Nalika para nu mabok di Éfraim ngidentifikasi “anu sapopoé” minangka pagawéan Kristus di Bait Suci, mangka éta ayat bakal kabaca, “ku manéhna” (Roma kapapaan) “anu sapopoé dicabut,” atawa bakal kabaca, “ku kakawasaan kapapaan, palayanan Kristus di Bait Suci dicabut.” Maranéhna saenyana ngajarkeun kasasaran ieu. Maranéhna keukeuh yén ku jalan poékna pamaréntahan kapapaan, pamahaman anu sajati ngeunaan palayanan Kristus di Bait Suci geus disingkirkeun tina pikiran manusa.

Nanging kecap anu ditarjamahkeun jadi “ngaleungitkeun,” lain hartina miceun atawa nyabut; hartina nya éta ngangkat luhur jeung ngamulyakeun. Lamun para ahli anu ngaku-ngaku ngawasaan basa-basa Alkitab nerapkeun kalawan leres harti kecap Ibrani “rum” kana éta petikan, tarjamahan maranéhna kudu nyebut kieu: “ku kakawasaan kapausan, palayanan tempat suci Kristus diangkat luhur jeung dimulyakeun.” Iraha kapausan kungsi ngangkat luhur jeung ngamulyakeun Kristus?

Maranéhna ngupayakeun maksakeun harti kecap Ibrani “sur” kana kecap Ibrani “rum.” Daniel ngagunakeun kecap “sur,” anu hartina miceun, dina patalina jeung “anu sapopoé” dina dua ayat séjén, tapi dina ayat sabelas, Daniel milih kecap “rum” anu hartina ngangkat jeung ngamulyakeun. Henteu ngan saukur yén sajian dongéng ngeunaan ayat ieu téh kabodoan lantaran nyasabkeun harti kecap anu ditarjamahkeun jadi “dicabut,” tapi ogé teu kungsi aya hiji mangsa nalika palayanan Kristus di Bait Suci sawarga ku cara naon baé dipiceun ti manusa.

Tapi ieu Jalma, ku sabab anjeunna langgeng salalawasna, miboga kaimaman anu teu robah. Ku sabab eta, anjeunna oge sanggup nyalametkeun nepi ka sampurna jalma-jalma anu datang ka Allah ku anjeunna, margi anjeunna salawasna hirup pikeun ngahaturkeun pangantaraan pikeun maranehna. Ibrani 7:24, 25.

Ngaku, sakumaha anu dipilampah ku para teolog Adventis, dina usaha ngadukung panerapan maranéhna anu palsu kana ayat éta, yén kungsi aya hiji mangsa nalika kapausan ngalaksanakeun hiji rupa kakawasaan pikeun nyingkirkeun syafaat Kristus di Bait Suci-Na, téh mangrupa hal anu pikaseurieun!

Nanging para ahli teologi henteu ngajar yén ayat éta netelakeun yén kapausan ngangkat luhur jeung ngamulyakeun palayanan tempat suci Kristus. Maranéhna nyingkahan harti kecap-kecap Daniel, jeung pituduh anu diilhamkeun ti Ellen White, pikeun ngajar naon anu dipilih ku maranéhna pikeun diajarkeun sanajan nentang kasaksian kecap-kecap Daniel.

Enya, anjeunna ngagedékeun dirina nepi ka ngalawan ka Pangeran balad, sarta ku anjeunna kurban sapopoe dicabut, jeung tempat tempat suci-Na diruntuhkeun. Daniel 8:11.

Para teolog ngajarkeun yén ayat éta hartina “ku kakawasaan kapapaan, palayanan Kristus di tempat suci dicabut,” sarta dicabutna palayanan Kristus di tempat suci tina pikiran manusa didukung ku kanyataan yén sajajar jeung pencabutan éta, tempat “sanctuary”-Na Kristus “diruntuhkeun.” Teu aya hiji ayat ogé dina Firman Allah anu netelakeun yén tempat suci sawarga, nyaéta tempat Kristus ngalaksanakeun pangantaraan-Na, kungsi diruntuhkeun. Kitu deui, teu aya hiji bagian Alkitab ogé anu netelakeun yén sawarga éta sorangan, anu mangrupikeun “tempat sanctuary-Na,” kungsi diruntuhkeun. Sakali deui, para teolog nempatkeun dirina saluhureun nabi Daniel, sabab maranéhna keukeuh yén “tempat sanctuary-Na” dina ayat éta nujul ka tempat suci Allah, sanajan kanyataanana Daniel ngajarkeun hal anu sabalikna sacara langsung tina pamadegan éta.

Para ahli anu ngaku-ngaku ngeunaan basa Ibrani negeskeun yén dina ayat éta, kecap Ibrani “rum” kudu dipikaharti kalawan harti kecap Ibrani “sur.” Maranéhna ogé negeskeun yén kecap Ibrani “miqdash” kudu dipikaharti sabagé kecap Ibrani “qodesh.” “Miqdash” jeung “qodash” duanana ditarjamahkeun saukur jadi “sanctuary” dina kitab Daniel, sanajan kitu duanana miboga harti anu béda. “Miqdash” ngawakilan sagala rupa sanctuary, boh sanctuary Allah boh sanctuary kapir. Éta téh kecap umum pikeun sanctuary, sedengkeun “qodesh” ngan dipaké dina Alkitab pikeun ngawakilan sanctuary Allah.

Daniel terang ngabédakeun antara tempat suci kapir jeung tempat suci Allah. Lamun Daniel rék nyirian hiji tempat suci kapir, anjeunna bakal ngagunakeun kecap “miqdash.” Matak héran ka sim kuring yén jalma-jalma anu dianggap ahli dina basa Ibrani téh teu kungsi ngabahas kanyataan yén dina opat ayat anu silih sambung, Daniel ngagunakeun duanana kecap éta tilu kali. Pamakéan Daniel kana dua kecap Ibrani éta, anu duanana ditarjamahkeun jadi “tempat suci,” netepkeun harti anu dimaksud ku Daniel sangkan kaharti.

Malah, manéhna ngabébér dirina nepi ka ngalawan Pangéran tina balad, sarta ku manéhna kurban sapopoé dicabut, jeung tempat tempat suci-Na diruntuhkeun. Jeung hiji balad dipasrahkeun ka manéhna ngalawan kurban sapopoé ku sabab palanggaran, sarta éta ngalungkeun kayaktian ka taneuh; sarta éta ngalaksanakeun kahayangna, tuluy hasil. Tuluy kuring ngadéngé hiji nu suci keur nyarita, sarta hiji deui nu suci nyarios ka nu suci anu tangtu éta, anu keur nyarita, “Sabaraha lilana éta titingalian ngeunaan kurban sapopoé, jeung palanggaran anu ngabalukarkeun karuksakan, nepi ka boh tempat suci boh balad dipasrahkeun pikeun dipijak-pijak ku suku?” Sarta manéhna ngadawuh ka kuring, “Nepi ka dua rébu tilu ratus poé; satulunya tempat suci bakal disucikeun.” Daniel 8:11–14.

Dina petikan anu sarua, anu ngamuat dasar Adventisme, Daniel ngagunakeun dua kecap Ibrani anu béda, anu duanana ditarjamahkeun jadi “bait suci.” Dina ayat tilu welas jeung opat welas, Daniel milih ngagunakeun kecap Ibrani pikeun “bait suci” anu dina Alkitab ngan dipaké pikeun nandaan bait suci Allah, ari dina ayat sabelas, Daniel ngagunakeun kecap Ibrani anu umum atawa generik, anu bisa ngarujuk ka bait suci Allah, atawa bisa ogé ka bait suci kafir.

Lamun Daniel hayang ngaidentifikasi “tempat suci” dina ayat sabelas minangka tempat suci Allah, anjeunna tangtu bakal ngagunakeun kecap Ibrani anu sarua, anu ku anjeunna dipaké dua kali dina tilu ayat salajengna. Jelas pisan yén Daniel keur ngabédakeun antara hiji tempat suci kapir dina ayat sabelas, jeung tempat suci Allah dina ayat tilu welas jeung opat welas! Tapi jalma-jalma

mabok ti Éfraim ngabantah yén “tempat tempat sucina” anu “digulingkeun,” dina ayat sabelas, téh nya éta tempat tempat suci Allah, sanajan maranéhna nyingkahan kecap “tempat.”

Aranjeunna ngajarkeun yén kapapaan geus nyabut palayanan pangantaraan Kristus sarta ngaruntuhkeun bebeneran ngeunaan Bait Suci sawarga. Tapi Daniel écés nyatakeun yén “bait suci” dina ayat sabelas téh lain Bait Suci Allah, tapi bait suci kapidir. Daniel ogé sarua écésna yén anu diruntuhkeun téh lain “bait suci”-na, tapi “tempat” bait sucina.

Ku nampik ngakuan osilasi gènder anu dihaja dina ayat salapan nepi ka dua welas, para teolog modéren nganut harti “the daily” anu asalna tina Protestantisme murtad, tuluy mimiti ngawangun hiji pondasi dina keusik sangkaan manusa, tradisi, jeung kabiasaan. Nalika maranéhna nepi ka ayat sabelas, maranéhna malah nampik piwuruk nu diilhami ti Sister White anu netelakeun yén pamahaman Miller ngeunaan “the daily” minangka paganisme téh leres, tuluy mimiti ngagunakeun seni pangalihan jeung sangkaan pikeun ngabéla kanyaah maranéhna kana teologi Katolik jeung Protestan.

Aranjeunnana ngarobah Roma kapidir jadi Roma papal dina éta ayat, sarta maksa harti “ngaleungitkeun” kana kecap anu hartina “ngangkat luhur jeung ngamulyakeun”. Aranjeunnana netepkeun lambang satanis tina “anu sapopoe” minangka lambang anu ilahi, tuluy ngotot yén hiji kuil kapidir téh Bait Allah, bari nyingkahan rujukan langsung kana “tempat” tempat suci éta. Jeung “anu teu diajar” (sakumaha diidentifikasikeun ku Yesaya), anu ngan bakal ngarti lamun “anu diajar” nyaritakeun yén éta kitu, narima piring dongéng nepi ka karuksakan dirina sorangan.

Urang baris neruskeun panalungtikan urang ngeunaan nambahanana pangaweruh anu digambarkeun minangka permata-permata dina impian Miller dina artikel salajengna.

“Rasul Paulus ngingetan urang yén ‘sabagian bakal murtad tina iman, bari nurut kana roh-roh nu nyasabkeun jeung kana ajaran setan-setan.’ Ieu téh hal nu pantes diarep-arep ku urang. Pangbeuratna percobaan urang bakal datang ku sabab golongan éta, nyaéta maranéhna nu kungsi ngabéla bebeneran, tapi tuluy malik ti dinya ka dunya, sarta nginjeum-nginjeum éta bebeneran handapeun suku maranéhna kalayan kabencian jeung olok-olok. Allah ngabogaan hiji padamelan pikeun dipigawe ku para palayan-Na nu satia. Serangan-serangan musuh kudu disanghareupan ku bebeneran tina firman-Na. Kabohongan kudu dibongkar, tabiatna nu sajati kudu ditepikeun, sarta cahaya hukum Yéhuwa kudu mancarkeun ka jero poékna moral dunya. Urang kudu nempatkeun tuntutan firman-Na. Urang moal dianggap teu salah lamun ngalalaworakeun kawajiban nu mulya ieu. Tapi bari urang nangtung pikeun ngabéla bebeneran, ulah urang nangtung pikeun ngabéla diri sorangan, sarta nyieun ribut nu gedé ku sabab urang disebut kudu nanggung cacad jeung panyasaran. Ulah urang ngarasa nyaah ka diri sorangan, tapi sing kacida getolna pikeun hukum Nu Maha Luhur.”

“Rasul ngandika, ‘Bakal tumeka waktuna maranehna moal narima deui pangajaran anu séhat; sabalikna, nurutkeun kahayangna sorangan, maranehna bakal ngumpulkeun guru-guru keur dirina, lantaran ceulina hayang ngadéngé hal-hal anu matak resep; sarta maranehna bakal ngajauhkeun ceulina tina kayaktian, tuluy dibalikeun kana carita-carita dongéng.’ Di unggal pihak urang ningali jalma-jalma kalawan gampang katarik sarta kabawa ku

gambaran-gambaran tipu daya ti jalma-jalma anu ngabatalkeun firman Allah; ari lamun kayaktian ditepikeun ka hareupeun maranehna, maranehna pinuh ku teu sabar jeung amarah. Tapi pituduh rasul ka palayan Allah nyaéta, ‘Sing waspada dina sagala hal, tahan sangsara, laksanakeun pagawean hiji panginjil, buktikeun sapinuhna palayanan maneh.’ Dina jamanna aya sawatara anu ninggalkeun perkara Gusti. Anjeunna nyerat, ‘Demas geus ninggalkeun kami, ku sabab nyaah ka dunya ayeuna ieu;’ sarta deui, anjeunna nyebutkeun, ‘Alexander, tukang tambaga téa, geus ngalakukeun loba kajahatan ka kuring: mugi Gusti males ka anjeunna nurutkeun lampahna: sing awas ogé ka anjeunna; sabab anjeunna kacida ngalawanna kana kecap-kecap kami.’”

“Para nabi jeung rasul ngalaman panggeuing nu sarupa, nyaéta panolakan jeung hinaan, sarta malah Anak Domba Allah anu tanpa cacad ogé kungsi kagoda dina sagala hal sarua jeung urang. Anjeunna nanggung panentangan ti jalma-jalma dosa ngalawan diri-Na sorangan.

“Saban pangéling-pangéling pikeun mangsa ieu kudu ditepikeun kalawan satia; tapi ‘abdi Gusti teu meunang paséa; sabalikna, kudu lemah lembut ka sakumna jalma, pantes ngajar, sabar; dina kalemesan ngadidik jalma-jalma anu ngalawan dirina sorangan.’ Urang kudu taliti miara pangandika Allah urang supaya ulah kakeueum ku pagawéan tipu daya ti jalma-jalma anu geus ninggalkeun iman. Urang kudu ngalawan sumanget jeung pangaruh maranéhna ku pakarang anu sarua anu dipaké ku Juragan urang nalika diserang ku pangeran poék,—‘Aya katulis.’ Urang kudu diajar maké firman Allah kalawan trampil. Pangjurungna kieu, ‘Tékunlah sangkan dirimu kabuktian dipikaresep ku Allah, jadi pagawe anu teu kudu era, anu leres ngabagi-bagikeun firman kayaktian.’ Kudu aya pagawéan anu daria jeung doa anu enya-nya sarta iman pikeun nyanghareupan kasasaran anu melak-melik ti guru-guru palsu jeung para panyasab; sabab ‘dina poé-poé panungtungan bakal datang mangsa anu picilakaeun. Sabab manusa bakal mikaasih ka dirina sorangan, sarakah, sombong ku muji diri, angkuh, ngahina, doraka ka kolot, teu nyaho sukur, teu suci, teu boga kanyaah alamiah, tukang mungkir pasatujuan, panuduh bohong, teu bisa nahan diri, bengis, ngahina ka jalma-jalma anu hade, panghianat, gagabah, luhur hate, leuwih mikaresep kanikmatan tibatan mikacinta ka Allah; ngabogaan wangun kasalehan, tapi mungkir kana kakuatanana: ti anu kitu kudu nyingkir.’ Ieu kecap-kecap ngagambarkeun watak jalma-jalma anu bakal dipanggihan ku para abdi Allah. ‘Panuduh bohong,’ ‘anu ngahina ka jalma-jalma anu hade,’ bakal narajang jalma-jalma anu satia ka Allahna dina jaman anu ruksak ieu. Tapi duta ti Sawarga kudu nembongkeun sumanget anu dipintonkeun ku Juragan. Dina handap asor jeung kanyaah manéhna kudu digawé pikeun kasalametan manusa.”

“Paulus neraskéun perkara jalma-jalma anu ngalawan kana padamelan Allah, bari ngabandingkeun maranéhna jeung jalma-jalma anu ngadamel perang ngalawan jalma-jalma satia dina mangsa Israil baheula. Anjeunna nyarios: ‘Ayeuna sakumaha Yannes jeung Yambres ngalawan Musa, kitu deui ieu jalma-jalma ngalawan kayaktian; jalma-jalma anu pipikiranana rusak, katampik dina hal iman. Tapi maranéhna moal neruskeun deui: sabab kabodohan maranéhna bakal katémbong ku sakumna jalma, sakumaha kabodohan eta jalma-jalma oge kungsi katémbong.’ Urang terang yén waktuna bakal datang nalika kabodohan perang ngalawan Allah bakal diungkabkeun. Urang bisa narima pikeun nungguan kalayan kasabaran anu tenang jeung kayakinan, sanajan sabaraha gedéna difitnah jeung dihina; sabab ‘teu aya

nanaon anu rahasia, anu moal dinyatakeun,' jeung jalma-jalma anu ngahormat ka Allah bakal dihormat ku Mantenna di payuneun jalma-jalma jeung malaikat-malaikat. Urang kudu milu dina sangsarana para pembaru. Aya tulisan, 'Celaan jalma-jalma anu nyela ka Anjeun murag ka kuring.' Kristus ngartos kana kasedihan urang. Henteu saurang ogé ti antara urang anu dipanggil pikeun nanggung salib nyorangan. Jalma Sangsara ti Kalvari karasa ku rarasaan kana kapeurih urang, jeung ku sabab Anjeunna parantos sangsara dina mangsa kagoda, Anjeunna sanggup oge nulungan jalma-jalma anu aya dina kasedihan jeung pangwujudan ku sabab Anjeunna. 'Enya, jeung sakabeh jalma anu hayang hirup saleh dina Kristus Yesus bakal nandangan panganiayaan. Tapi jalma-jalma jahat jeung anu nyasabkeun bakal beuki goréng jeung beuki goréng, nyasabkeun, jeung kasasab. Tapi maneh sing tetep dina perkara-perkara anu geus dipelajari ku maneh.' Review and Herald, 10 Januari 1888."